2025-93-RE

**Causa 2025-93-RE**

*(Giménez Carbonell c/ Principat d'Andorra)*

**Número de registre 615-2025. Recurs d'empara**

**Aute del 18 de desembre del 2025**

---

**BOPA núm. 157, del 31 de desembre del 2025**

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de novembre del 2025, per la representació processal del Sr. Diego Giménez Carbonell, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 6 de novembre del 2025, dictat pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a la llibertat, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts, respectivament, als articles 9 i 10 de la Constitució, així com per una presumpta vulneració dels drets a la llibertat i a la vida privada i familiar, reconeguts als articles 5 i 8 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari que s'han vulnerat els drets esmentats, que anul·li l'aute impugnat, que ordeni a la jurisdicció competent que posi en llibertat al recurrent i que declari que aquest té dret a ser indemnitzat, a partir del 15 d'octubre del 2025, en la quantia que determini la jurisdicció ordinària, mitjançant el procediment adient;

Vista la Constitució, especialment els articles 9, 10, 14, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

**1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries**

1.1. El 15 d'octubre del 2025, la Secció d'Instrucció Especialitzada 3 de la Batllia va dictar un aute en què declarava processat el Sr. Diego Giménez Carbonell pel delicte major de blanqueig de diners o de valors i pel delicte major de contraban, i, decretava la seva presó provisional, d'acord amb els apartats 2, 4 i 6 de l'article 103 del Codi de procediment penal (respectivament: el risc de sostracció a l'acció de la Justícia, la necessitat de prevenir la reiteració del delicte i la necessitat d'evitar perjudicar el bon desenvolupament de la instrucció).

Així mateix, decretava l'embargament preventiu i el segrest dels objectes i de la documentació, dels diners, dels rellotges, de les joies, dels telèfons mòbils i d'altres objectes requisats al domicili del processat; també ratificava l'embargament preventiu dels seus comptes bancaris, dels béns immobles i dels vehicles, per ser possiblement productes obtinguts o beneficis de la seva activitat delictiva.

1.2. La representació processal del recurrent va formular un recurs d'apel·lació contra la decisió de presó provisional i contra les mesures de caràcter real adoptades per la Batllia.

1.3. El 6 de novembre del 2025, el Tribunal de Corts va dictar un aute que desestimava aquest recurs i que confirmava la resolució recorreguda.

1.4. El 19 de novembre del 2025, la representació processal del Sr. Diego Giménez Carbonell va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 6 de novembre del 2025, dictat pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a la llibertat, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts, respectivament, als articles 9 i 10 de la Constitució, així com per una presumpta vulneració dels drets a la llibertat i a la vida privada i familiar, reconeguts als articles 5 i 8 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

## 2. Argumentació jurídica

### 2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent al·lega la vulneració dels drets a la llibertat, a la seva vida privada i familiar i a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconeguts, respectivament, als articles 9, 14 i 10 de la Constitució.

- Addueix que la proporcionalitat de la restricció de la llibertat i la seva raonabilitat han de ser examinades i motivades per l'òrgan que dicta una mesura de presó preventiva, donat el greu caràcter atemptatori a un dels majors béns de tot ésser humà en un estadi processal en què la persona interessada encara gaudeix de la presumpció d'innocència.

- Per tant, la mesura de presó provisional ha de ser proporcional no només a les finalitats recercades (eminentment d'investigació), sinó també en acord amb la gravetat dels fets objecte de la instrucció. Amb altres paraules, la mesura de detenció provisional ha de limitar-se estrictament a les necessitats del procediment i a la gravetat de la infracció i no ha de vulnerar la dignitat de la persona, ni la seva vida privada i familiar.

- Considera que els fets sota instrucció, la qualificació jurídica que se'n fa, i si aquesta correspon als fets i si es troba suficientment motivada amb l'objectiu de determinar si s'advera un equilibri entre la presó provisional i el dret a la llibertat, s'han d'examinar des d'un prisma constitucional.

- En aquest cas, cal posar en relleu que la causa va ser incoada, entre d'altres, per un delicte fiscal tipificat i penat a l'article 248 del Codi penal, però, donada la inexistència de drets de duana sobre l'exportació de matèries ordinàries (per contraposició a aquelles qualificades de sensibles), el Ministeri Fiscal es va veure forçat a reduir la seva qualificació inicial, retirant el delicte fiscal en seu de posta a la seva disposició judicial posterior a la seva detenció. Inqüestionablement, la retirada d'una de les qualificacions inicialment visades fa decaure la gravetat en el seu conjunt dels fets que li són reprotxats. No només això, sinó que aquesta qüestió és extremadament rellevant a l'hora d'examinar la gravetat relativa als presumptes fets de contraban imputats.

- Així doncs, al·lega que a manca de delicte fiscal, cal admetre que el delicte de contraban es constitueix com a una mera irregularitat documental. Amb altres paraules i dit de forma planera, el delicte pel qual se'l processa consisteix en la simple omissió d'omplir i de presentar a les autoritats competents el formulari corresponent a l'exportació de mercaderia. Ara bé, d'aquesta omissió no se'n deriva absolutament cap dany ni perjudici per a l'Administració, atès que, com s'ha assenyalat, la normativa duanera i fiscal a Andorra no estableix cap dret de duana sobre l'exportació d'aquests productes. Per consegüent, ens trobem davant d'un delicte sense víctima, atesa la inexistència de danys i perjudicis de qualsevol naturalesa. Ans al contrari, les importacions que al llarg dels anys ha realitzat, sigui personalment, sigui mitjançant la societat Best in Asociados, SL ha representat un ingrés considerable per a l'Estat andorrà en concepte d'IGI.

- Afegeix que el delicte major de contraban (qualificació a la qual s'oposa, ja que considera que en tot cas ens trobaríem davant d'un delicte menor de contraban) comporta una penalitat relativament reduïda (de 3 mesos a 3 anys) que difícilment justifica per si mateixa un eventual risc de sostracció a la Justícia. La inexistència de víctima o de perjudici per a l'Estat provoca, igualment, que la gravetat dels fets que li són reprotxats decaigui.

- Addueix que els guanys per a l'Estat derivats de la seva activitat comercial han de ser tinguts en compte a l'hora d'examinar la gravetat dels fets sota instrucció, així com l'equilibri entre la mesura de presó preventiva i el dret a la llibertat.

- Manifesta que cal convenir que la gravetat sobre la qual es fonamenta i es justifica la mesura de presó provisional deriva de la qualificació jurídica de blanqueig en la seva tipologia qualificada (que considera artificial). Al·lega que havent de decaure forçosament el delicte fiscal, el Ministeri Fiscal es va veure en l'obligació de cercar una altra qualificació suficientment rellevant per sustentar una petició de presó provisional incondicionada. Així, va recorre a la tipificació del blanqueig, si bé ho fa emprant aquest il·lícit penal de forma genèrica i global, contràriament a allò que exigeix la jurisprudència reiterada i assentada de la Sala Penal, segons la qual, cal realitzar una interpretació restrictiva del delicte de blanqueig a fi "*d'evitar interpretacions desmesurades del delicte de blanqueig amb la finalitat d'excloure comportaments que no són idonis per a comprometre el bé jurídic protegit*".

- Conclou que la imputació de blanqueig qualificat (fins a 8 anys de presó) és una interpretació extensiva, il·lògica i absurda, contrària a dret i, en aquest cas, serveix únicament la finalitat d'incrementar la penalitat incorreguda a fi i efecte de justificar la mesura de presó provisional.

- Pel que fa a la vulneració del seu dret a la vida privada i familiar, exposa que és pare d'una nena de 3 anys i que la seva esposa està embarassada de 3 mesos i que donada l'escassa gravetat dels fets, els quals no han comportat cap dany, ni cap perjudici, ni cap víctima, considera que la mesura de presó provisional no és equilibrada, ni proporcionada, havent-se comissat béns i actius que permetran, sense cap dubte, fer front a qualsevol sanció econòmica.

- Pel que fa a la manca de motivació de les circumstàncies que justifiquen la presó provisional, el recurrent analitza els motius que la fonamenten.

- Quant al risc de reiteració del delicte, considera que es fa necessari notar que la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans afirma que la mera referència als antecedents no pot, per si mateixa, esdevenir suficient per justificar la presó provisional. En particular, cal citar la decisió Muller c/ França del 17 de setembre de 1997: "*En ce qui concerne la crainte de la récidive, la référence aux antécédents ne peut suffire à justifier le refus de mise en liberté*".

- En aquest cas, el risc de reiteració es fonamenta exclusivament en el fet que ell ja hauria comès els fets que se li reprotxen i que la seva posada en llibertat el conduiria obligatòriament a la reiteració delictiva pel simple motiu que no tindria altres fonts d'ingressos. Aquesta argumentació no pot ser acollida per simplista, genèrica i mancada de tot element o indici material o racional que l'avali. Afirma que compta amb els suports econòmics, familiars i socials necessaris per disposar dels recursos suficients per desenvolupar la seva vida amb total normalitat. A més, encara que ho volgués seria del tot impossible, ja que les mesures patrimonials adoptades, així com el ressò mediàtic de l'afer en un sector tan reduït com el dels rellotges de luxe impedirien qualsevol activitat en aquest sector per part seva. A més a més, l'argument avançat pel Tribunal de Corts i pel batlle instructor és del tot incongruent i il·lògic: és impossible que hom vulgui reincidir sabent que ja ha estat investigat, perseguit i detingut per aquests fets: la reiteració no implicaria més que agreujar l'assumpte. Segons el seu parer, aquestes argumentacions són elucubracions o ficcions a futur mancades del més mínim indici que les sostingui. Conclou, per tant, que tenir recurs a arguments genèrics i ordinaris que no troben cap vinculació averada amb el cas d'espècie no pot ser admès sota cap concepte a fi de justificar una mesura de privació de llibertat.

- Quant al risc de perjudicar la instrucció, considera que succeeix el mateix, el batlle disposa de tota la seva comptabilitat i de la de les seves societats (notarem que també ha estat requerit el prestatari dels seus serveis comptables externs, el qual ha lliurat la totalitat de la documentació que obrava en la seva possessió), de tots els documents comptables, financers i operatius de la societat. En especial, el batlle instructor disposa d'una relació dels seus clients eventuals i, si resulta que no han

estat tots escoltats en el moment d'aquesta sol·licitud de llibertat, aquesta dilació no ha de perjudicar-lo. Més enllà d'això, cal posar en relleu que no es troba incomunicat, motiu pel qual hauria pogut contactar tots aquests clients.

- És especialment rellevant fer referència a la sentència d'aquest Tribunal del 14 de juliol del 2025, recaiguda en la causa 2025-38-RE, en què s'assenten determinats conceptes i nocions que han de projectar-se sobre aquest afer, ja que resulten plenament aplicables. En primer lloc, el batlle instructor disposa de tota la informació necessària per a la seva investigació i, especialment, la identitat precisa dels clients que van adquirir rellotges; en segon lloc, és evident que tots aquests clients ja estan al corrent de la situació, no només perquè ens trobem en el marc d'un sector molt específic, particular i reduït (el dels rellotges de luxe), sinó que, a més a més, s'està regularitzant la situació fiscal a Espanya de la societat Best In Asociados, SL i la seva personal. Per últim però no menys important, tampoc ha estat decretada la seva incomunicació, per tant, aquest motiu de perjudicar la instrucció o d'influenciar terceres persones ha de decaure per si mateix.

- Pel que fa al seu arrelament al Principat, addueix que si bé aquesta qüestió està íntimament vinculada a la qüestió de l'equilibri i de la proporcionalitat de la mesura de la presó preventiva amb el dret a la llibertat, convé insistir particularment en la qüestió de l'arrelament, ja que constitueix un dels eixos principals de les decisions de la Batllia i del Tribunal de Corts. En aquest ordre d'idees, cal destacar que el simple fet de no ser nacional no pot constituir un motiu suficient per justificar una detenció provisional.

- Destaca que no només resideix a Andorra, sinó que hi fa vida, tant ell com la seva família (especialment la seva esposa) i tenen la intenció de continuar residint-hi. De fet, noti's que la seva filla de 3 anys, només té la nacionalitat andorrana. A més, la família disposa d'un habitatge al Principat, en què hi resideix de forma permanent i habitual. Precisa que el fet que la seva esposa es trobés fora d'Andorra en el moment d'iniciar-se l'operació policial és una coincidència que en cap cas acredita una pretesa -i negada- intenció de la família de marxar del país. Manifesta que posant l'anterior en relació amb la qüestió de la proporcionalitat de la mesura acordada, caldrà convenir que existeixen nombroses alternatives a la privació de la seva llibertat, com la retirada de la documentació d'identitat (passaport, DNI), l'obligació de presentar-se davant l'autoritat competent amb una determinada periodicitat, el control monitoritzat, l'obligació de justificar una ocupació professional al Principat, etc.

- Com a conclusió i parafrasejant aquest Tribunal, manifesta que els elements que conformen aquest afer no són ni suficients, ni pertinents, havent de concloure que la detenció no era necessària per assolir el resultat perseguit.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari que s'han vulnerat els drets esmentats, que anul·li l'aute impugnat, que ordeni a la jurisdicció competent

que el posi en llibertat i que declari que té dret a ser indemnitzat a partir del 15 d'octubre del 2025, en la quantia que determini la jurisdicció ordinària, mitjançant el procediment adient.

**2.2. Argumentació del Tribunal de Corts**

- De manera prèvia, el Tribunal de Corts recorda que l'objecte del recurs ha de restringir-se a les mesures cautelars acordades de conformitat amb allò que disposa, a mode de *numerus clausus* l'article 194 del Codi de procediment penal, per tant, les manifestacions efectuades per la representació lletrada del recurrent en relació amb els fets investigats i la qualificació jurídica dels mateixos, formen part de l'examen del fons de l'assumpte i fora de l'abast del recurs d'apel·lació, així doncs, la petició de revocació íntegra de l'aute apel·lat és improcedent.

- Seguidament, posa en relleu que la presó provisional, en tant que suposa la privació del dret fonamental a la llibertat d'una persona que encara no ha estat condemnada a una pena de presó per sentència ferma, és una mesura excepcional que ha de ser d'aplicació restrictiva. Per aquest motiu està subjecta a unes condicions legals molt estrictes i només pot acordar-se motivadament i per unes finalitats concretes, establertes a l'article 103 del Codi de procediment penal, les quals han de ser apreciades individualment, en funció de les circumstàncies específiques de cada cas.

- La presó provisional del recurrent va ser decretada sobre la base dels supòsits establerts als apartats 2, 4 i 6 de l'article 103 esmentat, que preveuen, respectivament, el risc de sostracció a l'acció de la Justícia, la necessitat de prevenir la reiteració del delicte i la necessitat d'evitar perjudicar el bon desenvolupament de la instrucció.

- En relació amb el risc de sostracció a l'acció de la Justícia, contràriament a les al·legacions del recurrent, el Tribunal de Corts considera que es fa necessari subratllar que aquest es troba processat per delictes greus, podent fins i tot afectar les relacions financeres amb els Estats veïns i que comporten penes de fins a 8 anys de presó i multes elevades; cal tenir igualment en compte, com bé recull el batlle instructor en l'aute de processament que, malgrat el processat consti com a resident al Principat, la seva família resideix a València, on tenen arrendat un xalet, i de les actuacions se'n desprèn que el mateix no roman de forma efectiva al Principat, trobant-se els seus interessos, ja siguin familiars, com professionals, concretament els seus clients, fora del Principat, i com que és de nacionalitat espanyola, la seva extradició no seria possible en cas de fugida. Sobre la concurrència del risc de reiteració delictiva, supòsit previst a l'apartat 4 del precitat text legal, l'argumentació plasmada en l'aute de processament és suficient, sent la compravenda de rellotges l'única activitat i font d'ingressos del processat. En relació amb la necessitat d'evitar perjudicar el bon desenvolupament de la instrucció, prevista a l'article 103.6 del Codi de procediment penal, aquest Tribunal convé amb el batlle instructor que s'ha de completar la instrucció amb les declaracions de

testimonis i amb l'estudi de la documentació i els dispositius segrestats en l'escorcoll, sense que es pugui descartar la participació d'altres persones, entenent que es dona l'aprensió raonable que la llibertat provisional del processat pot perjudicar el resultat de les diligències a practicar, podent influir en les pròximes declaracions de clients i altres persones involucrades en els fets d'autes.

- Finalment, aquest Tribunal considera que les altres mesures cautelars menys greus proposades per la part recurrent, com són la llibertat provisional condicionada al compliment de diverses obligacions, previstes a l'article 110.2 del Codi de procediment penal, han de ser desestimades per no ser suficients, a tenor de tot l'anteriorment exposat, a fi de pal·liar l'existència del risc de fugida, d'evitar la reiteració del delicte i de garantir el bon desenvolupament de la instrucció, atès que les mesures proposades no evitarien que el processat pogués fugir del Principat, ni reprendre la seva activitat delictiva per ell mateix o per persona interposada, ni que aquest pogués tractar d'influir o pertorbar el transcurs del correcte desenvolupament de la instrucció.

- Conclou, doncs, que la mesura de presó provisional és raonable, necessària i proporcionada, de conformitat amb els apartats 2, 4 i 6 de l'article 103 esmentat i, per tant, respecta les disposicions de l'article 9.1 de la Constitució i, sense que es pugui al·legar congruentment l'article 3 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

- Pel que fa a les mesures cautelars patrimonials decretades, el recurrent només qüestiona els embargaments manifestant que són desproporcionats, perquè no existeix cap perjudici, ni cap responsabilitat civil que pugui derivar-se dels il·lícits visats en el processament. Tanmateix, cal posar en relleu que el batlle instructor motiva de manera exhaustiva, en el considerant IV de l'aute impugnat, l'adopció de les mesures cautelars de caràcter real, de conformitat amb allò que disposen els articles 70 del Codi penal i 116 del Codi de procediment penal, així com amb la jurisprudència assentada del Tribunal Constitucional i de la Sala Penal, per aquests motius, desestima aquesta pretensió.

- Per acabar, el Tribunal de Corts desestima el recurs d'apel·lació i confirma la resolució recorreguda de la Batllia.

**3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional**

3.1. Aquest recurs d'empara es basa en el caràcter suposadament contrari a la Constitució de les

decisions judicials que avui s'impugnen, és a dir, l'aute del batlle instructor del 15 d'octubre del 2025, confirmat el 6 de novembre del mateix any pel Tribunal de Corts. Ambdues decisions versen -entre altres extrems- sobre la presó provisional del recurrent, la qual va ser ordenada arran del seu processament per la comissió d'un presumpte delicte major de blanqueig de diners o de valors i d'un presumpte delicte major de contraban.

L'interessat estima que s'han conculcat els seus drets protegits a l'article 10 de la Constitució. A banda d'aquest greuge, considera, igualment, que la seva privació de llibertat és desproporcionada i, per consegüent, contrària al dret a la llibertat establert a l'article 9 de la Constitució. Per acabar, també considera que s'ha vulnerat el seu dret a la vida privada i familiar, reconegut a l'article 14 de la Constitució.

3.2. Són fets pacífics que el recurrent va ser processat el 15 d'octubre del 2025 per la comissió d'un presumpte delicte major de blanqueig de diners o de valors (article 409 del Codi penal) i per la d'un presumpte delicte major de contraban (article 245.1 b) del Codi penal). L'aute de processament esmentat també ordenava la presó provisional de l'interessat, fonamentant-se en els apartats 2, 4 i 6 de l'article 103 del Codi de procediment penal. El recurs d'apel·lació contra aquesta darrera decisió va ser desestimat pel Tribunal de Corts, el 6 de novembre del mateix any.

L'aute del batlle instructor afirma, en particular, que el *modus vivendi* del recurrent consistia en importar rellotges de luxe d'Espanya cap a Andorra per després, en lloc de donar-los com a destí final el nostre país, els tornava a introduir a Espanya sense realitzar la corresponent declaració d'exportació. D'altra banda, l'aute de constant referència declara també que el recurrent portava un alt nivell de vida derivat d'aquests negocis lucratius, la qual cosa li permetia comprar -amb els diners així blanquejats- vehicles d'alta gamma, immobles i rellotges de luxe. També s'hi esmenta que s'han trobat 220.490,00 € en la caixa cuirassada d'una entitat bancària andorrana.

La denegació de la llibertat del processat se sustenta principalment en tres motius: 1) el risc de sostracció a l'acció de la Justícia a causa de la gravetat dels delictes imputats i de les penes assignades (fins a 8 anys de presó); 2) el risc de perjudicar el desenvolupament normal de la instrucció; i, 3) la necessitat de prevenir la reiteració del delicte.

El Tribunal de Corts insisteix, quant al risc de sostracció a l'acció de la Justícia, en la manca d'arrelament suficient al país del recurrent (nacional espanyol), ja que: a) la seva família resideix a València, on té arrendat un xalet; b) els seus interessos familiars i professionals es troben fora del Principat; i, c) esdevindria impossible obtenir la seva extradició des d'Espanya a causa de la seva nacionalitat.

El segon element obstatiu a la llibertat rau en el fet que cal completar la instrucció amb les declaracions dels testimonis, dels clients o d'altres persones involucrades, així com estudiar la documentació requisada (comptabilitats i respostes a les comissions rogatòries internacionals cursades) i els dispositius segrestats (telèfons mòbils).

En relació amb el risc de reiteració delictiva, l'òrgan judicial d'apel·lació argumenta que la compravenda de rellotges de luxe constitueix l'única activitat i font d'ingressos del processat.

3.3. Pel que fa al greuge relatiu a l'article 10 de la Constitució, aquest Tribunal Constitucional s'ha pronunciat, de manera reiterada, respecte del deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE, l'aute del 9 de setembre del 2025, recaigut en la causa 2025-62-RE, la sentència del 16 d'octubre del 2025, recaiguda en la sentència 2025-53-RE, i, recentment, la sentència del 17 de novembre del 2025, recaiguda en la causa 2025-74-RE).

La nostra doctrina ha estat constant en el sentit de destacar que el deure de motivar les resolucions judicials deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència dels principis de bona administració de la Justícia i de seguretat jurídica (veg. les sentències del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaigudes, respectivament, en les causes Von Maltzan i d'altres c/ Alemanya (dec.) [GC], núm. 71916/01, del 2 de març del 2005, §132, i, García Ruiz c/ Espanya [GC], núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), que ocupa un lloc eminent dins de tota societat democràtica (Guðmundur Andri Ástráðsson c/ Islàndia [GC], núm. 26374/18, de l'1 de desembre del 2020, §283) i requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts, és aquell que possibilita que els tribunals superiors puguin conèixer les raons exactes en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució. Tampoc es pot descartar el fet que la motivació contribueixi a una millor acceptació de la decisió subjacent (Taxquet c/ Bèlgica [GC], núm. 926/05, del 16 de novembre del 2010, §91).

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat igualment que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a denegacions de justícia aquelles fonamentacions judicials estàndards, esquelètiques o vagues (veg. les sentències recaigudes en les causes Georgiadis c/ Grècia, núm. 21522/93, del 29 de maig de 1997, §42, i, Higgins i d'altres c/ França, núm. 134/1996/753/952, del 19 de febrer de 1998, §42).

3.4. Si apliquem aquests principis generals al cas que ens ocupa, resulta que, tant el batlle instructor, com el Tribunal de Corts, han denegat la llibertat provisional del recurrent, en primer lloc, perquè els delictes subjacents són molt greus i les penes assignades molt considerables, la qual cosa representa un risc elevat de fugida i, més, quan el recurrent té molt poc arrelament al país. El recurrent insisteix, d'una banda, en la defectuosa qualificació jurídica dels fets i en l'absència de perjudicis causats a l'erari públic (andorrà) i a tercers. Però, com justament assenyala el Tribunal de Corts, aquests extrems formen part de l'examen del fons de l'assumpte i, per tant, queden fora de l'abast del recurs d'apel·lació i, de retruc, del camp d'aplicació d'aquest recurs d'empara. D'altra banda, pel que fa a la residència de l'interessat i de la seva família al Principat, aquest no aporta cap prova convincent al respecte.

En segon lloc, la jurisdicció ordinària exposa que, en cas de llibertat provisional i de posterior fugida a l'estranger, esdevindria impossible extradir el recurrent al Principat, compte tingut de les regles relatives a la reciprocitat en dret penal internacional. En efecte, es considera que Espanya no accepta l'extradició dels seus nacionals. Aquest argument ni tan sols és discutit pel recurrent.

En tercer lloc, la jurisdicció ordinària també raona que la llibertat provisional (o fins i tot l'arrest domiciliari amb control monitoritzat) podria perjudicar la instrucció, cas que el recurrent entrés en contacte amb altres persones involucrades o amb els seus clients. I sobre aquest particular, aquest Tribunal observa que la instrucció penal acaba de començar i que tampoc sabem si el recurrent ha facilitat la llista de tots els seus clients i proveïdors, els quals es troben a l'estranger. Resulta obvi presumir que les eventuals pressions són més senzilles d'executar en situació de llibertat que quan hom es troba privat de llibertat. El recurrent ha portat a col·lació la nostra sentència del 14 de juliol del 2025 (causa 2025-38-RE), però ambdues causes no es poden comparar, perquè, entre moltes altres diferències, els fets són totalment distints, la instrucció es trobava en aquell cas gairebé finalitzada, els clients d'aquell recurrent es trobaven a Andorra i, a més, la persona privada de llibertat en aquelles actuacions ja portava 5 mesos en presó provisional quan va sol·licitar la llibertat al batlle instructor.

Tots aquests elements constitueixen una motivació suficientment fonamentada en Dret als efectes de justificar la presó provisional, de manera que esdevé innecessari examinar la resta dels arguments esgrimits pel Tribunal de Corts. Per tant, aquest Tribunal no albira cap tipus de vulneració de l'article 10 de la Constitució.

3.5. El recurrent també al·lega la vulneració de l'article 9 de la Constitució, és a dir, el dret fonamental a la llibertat, doncs estima que la presó provisional és totalment desproporcionada.

A diferència del control sobre el "*judici global de raonabilitat jurídica*" que realitza aquest Tribunal

sobre la base de l'article 10 de la Constitució (veg. la nostra sentència del 16 de gener del 2017, recaiguda en la causa 2016-31 i 27-2-RE), el marge d'apreciació de la jurisdicció ordinària és més reduït en matèria de restricció del dret a la llibertat. Per tant, l'escrutini d'aquest Tribunal esdevé més elevat en l'àmbit de l'article 9 de la Constitució, en particular en matèria de control de la legalitat de la privació de llibertat i de la seva proporcionalitat.

Aquest Tribunal ja va assenyalar en la sentència esmentada del 16 de gener del 2017 que "*en el joc d'establiment de pròrrogues i límits màxims, compta sempre la proporcionalitat a la gravetat dels fets*" i que "*Allò decisiu en matèria de pròrrogues, ha de buscar-se a través d'un examen del cas concret, atenint-se a la gravetat del delicte imputat i a altres circumstàncies de caràcter subjectiu i objectiu (entre elles el número de la pròrroga que es consideri), tot això a la llum dels principis constitucionals aplicables. Es tracta de trobar quin seria el termini raonable, proporcionat i raonat en un punt d'equilibri entre el dret a la llibertat i la necessitat de la presó provisional. Aquest punt no resulta només d'un raonament constitucional abstracte, sinó del seu acarament amb una situació concreta a la qual s'apliquen els principis constitucionals de caràcter general*".

Si apliquem aquests principis generals al cas que ens ocupa, tot i que en el cas d'autes interessa el primer termini de la presó provisional, resulta que el recurrent: a) es pot enfrontar a unes penes que poden ascendir fins a 8 anys de presó a causa de la comissió de dos presumptes delictes majors; b) es troba privat de llibertat des de fa poc més de 2 mesos sobre la base d'unes disposicions legals que no es discuteixen; c) no té el seu centre d'interessos al país; i, d) està molt lluny d'assolir la meitat de la pena màxima assenyalada al Codi penal pels delictes pels quals ha estat processat, segons disposa l'article 108 del Codi de procediment penal.

Per consegüent, aquestes circumstàncies, conjuminades amb la durada de la presó provisional, ens permeten concloure en una privació de llibertat legal i proporcionada en el temps actualment.

3.6. Per acabar, escau analitzar el greuge relatiu a la infracció del dret a la vida privada i familiar del recurrent. Sobre aquesta qüestió, el recurrent al·lega que es troba privat dels contactes amb la seva família. Aquesta afirmació sembla poc coherent amb l'afirmació del recurrent segons la qual la seva família viu a Andorra i no es pot fer altra cosa que constatar que enlloc consta que no pugui ser visitat en les dependències del Centre Penitenciari. I si bé és evident que tota privació legal de llibertat comporta afectacions inevitables al dret a la vida privada i familiar de la persona empresonada, aquestes limitacions -com ara la limitació del nombre, de la durada i de la qualitat de les visites- no esdevenen automàticament contràries al dret a una vida privada i familiar. I repetim que el recurrent no ha assenyalat en quina mesura les seves condicions de detenció actuals impedeixen l'exercici raonable del dret esmentat.

3.7. Les consideracions exposades en els fonaments de dret precedents justifiquen la inadmissió a tràmit del recurs d'empara per manca manifesta del contingut constitucional necessari (article 37.2

de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

**Decideix:**

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2025-93-RE interposat per la representació processal del Sr. Diego Giménez Carbonell contra l'aute del 6 de novembre del 2025, dictat pel Tribunal de Corts.

2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, a la Secció d'Instrucció Especialitzada 3 de la Batllia, al Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 18 de desembre del 2025.

Joan Manel Abril Campoy — President

Pere Pastor Vilanova — Vicepresident

Jean-Yves Caullet

Magistrat